

РЕШЕНИЕ

№ 403

гр. Д....., 14.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Д....., II-РИ СЪСТАВ НО, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: М..... А.....

при участието на секретаря МИЛЕНА М. КЪОСЕВА
като разгледа докладваното от М..... А..... Административно наказателно дело № 20231510201037 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 58д и сл. от ЗАНН.

Същото е подновено за ново разглеждане след Решение № 147 от 14.07.2023 г. по КАНД № 141 по описа за 2023 г., с което състав на Административен съд – К..... е обезсилил Решение № 76/15.03.2023 г. по АНД № 766/2022 г. по описа на РС – Д..... и върнал делото за ново разглеждане от друг състав на РС – Д.....

ЕТ „К..... В..... – Е..... И.....“, с ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. Д....., ул. „Х.....“ №., общ. Д....., обл. К....., представлявано от собственика К..... В..... П....., обжалва Наказателно постановление № 429758-F 475593/16.04.2019 г., издадено от Директор на офис (дирекция) за обслужване - К..... в ТД на НАП С.... с което на основание чл. 179, ал. 1 от ЗДДС му е наложена имуществена санкция в размер на 500.00 (петстотин) лв. за нарушение на чл. чл.125, ал.5 във вр. с ал. 1 от ЗДДС. Прави оплаквания за незаконосъобразност и моли да бъде отменено, като излага доводи за обективна невъзможност на търговеца да изпълни задължението си. Претендира деловодни разноски.

Административнонаказващият орган чрез процесуалния си представител юрк. М. оспорва жалбата и моли атакуваното наказателно постановление да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Съдът, като взе предвид доводите на страните, както и събраните по делото гласни и писмени доказателства, преценени поотделно и в съвкупност, прие за установено следното от фактическа и правна страна:

ЕТ „К..... В..... – Е..... И.....“ представлявано от собственика К..... В..... П..... е регистрирано по ЗДДС лице. След извършена на 17.12.2018 г. служебна проверка от длъжностни лица от ТД на НАП - офис „К.....“ – Й. Н. и Р. Т.-К. на длъжност „инспектор по

приходите“, в информационната система на НАП в ТД на НАП С.... офис К....., фронт-офис Д..... било установено, че горепосоченото лице не е подало справка-декларация въз основа на отчетните регистри по чл.124 от ДДС за м. 11.2018 г. в законоустановения срок до 14.12.2018 г., за което бил съставен АУАН за нарушение по чл.125, ал.5 във вр. с ал.1 ЗДДС. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, едноличният търговец представляван от собственика К..... П..... подала възражение, в което сочи, че към датата 15.11.2018 г. е упълномощила счетоводна къща да изпълнява задълженията на търговеца по данъчното законодателство като подава необходимите документи към НАП, предвид това, че живее извън пределите на Р България. Упълномощеният от търговеца счетоводител при счетоводната къща починал, което обстоятелство е станало известно на търговеца след завръщането в страната през м. март 2019 г. Към възражението е приложен препис от акт за смърт на упълномощеното лице. Въз основа на съставяния акт е издадено атакуваното наказателно постановление, с което е наложена предвидената в чл.179, ал. 1 от ЗДДС имуществена санкция в размер на законовия минимум от 500 лв.

Съдът прие за установена горната фактическа обстановка, като даде вяра на показанията на разпитаните свидетели. Същите не си противоречат и се подкрепят изцяло от писмените доказателства по делото.

С оглед на така установеното, съдът намира жалбата за допустима. Същата е подадена в срока по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, от надлежна страна против подлежащ на обжалване акт, а по същество е основателна, по следните съображения:

Наказателното постановление е издадено, респ. АУАН е съставен от компетентни органи, оправомощени за това съгласно Заповед № ЗЦУ-ОПР-17/17.05.2018 г. на изпълнителния директор на НАП /приложена по АНД № 766/2022 г. по описа на ДнРС/.

Същевременно в хода на проверката за законосъобразност на издадените от наказващият орган административни актове, която е длъжен служебно да извърши, съдът констатира, че са налице основания, поради които въпросите, свързани с това дали извършеното от жалбоподателя деяние съставлява нарушение по смисъла на цитираната по-горе разпоредба, налице ли е виновно поведение и дали нарушителят е субект на административнонаказателна отговорност, не следва да бъдат обсъждани.

Разпоредбата на чл. 82 от ЗАНН регламентира давностните срокове за изпълнение на наложените административни наказания. В ЗАНН обаче липсва регламентация на давностните срокове за погасяване на административнонаказателното преследване, каквото се съдържат в Общата част на НК откъдето би следвало, че съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, по въпросите за вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго, тоест приложима е разпоредбата на чл. 81, ал. 3 вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 вр. с ал. 3 от НК. Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК (в приложимата редакция, ДВ бр. 26/2010 г.) наказателното преследване се изключва по давност, ако не е възбудено за срок от три години. Предвид чл. 81, ал. 2 от НК във вр. с чл. 11 от ЗАНН давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за

преследване на лицето, срещу което е насочено преследването, но съгласно чл. 81, ал. 3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока предвиден в предходния член, тоест в случая срокът по чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, който е три години. Следователно в случаите, когато законът предвижда наказание "глоба", възможността дадено лице да бъде санкционирано се изключва с изтичане на срок от 4 години и 6 месеца от извършване на деянието. В процесния случай деянието е извършено на 15.12.2018 г. и до датата на произнасяне на съдебното решение е изтекла абсолютната давност по смисъла на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Този срок от 4 години и шест месеца е изтекъл на 15.06.2023 г. След тази дата е изключено административнонаказателното преследване за описаното в наказателното постановление нарушение. При това положение наказателната отговорност на жалбоподателя за визираното в НП административно нарушение, към датата на постановяване на съдебния акт е погасена, поради което НП следва да бъде отменено изцяло. Изтичането на предвидената в закона давност за административнонаказателно преследване прави ненужно изследването на останалите предпоставки за законосъобразност на НП като съставомерност на нарушението, законосъобразност на наложеното за него наказание и спазване на административнонаказателната процедура по ЗАНН.

С оглед изхода на делото и отправените претенции за присъждане на разноси и от двете страни, съдът приема, че такива принципно биха се дължали единствено в полза на ЕТ „К..... В..... – Е..... и.....“, доколкото жалбата е основателна. В същото време разноси се твърдят, че са били сторени единствено в представеното от адв. Н..... общо адвокатско пълномощно. Няма приложен договор за правна защита и съдействие или друг документ. В пълномощното се сочи процесуално представителство на ЕТ по множество дела заведени от ЕТ през 2022 г., вкл. по настоящото, така и множество други представителни права за адвоката пред множество други държавни органи. В края на текста е вписано единствено „договорена и заплатена сума в размер на 1 000 /хиляда/ лева.“ Изобщо не е посочен начин на плащане на така посочената сума, респ. не е доказано дали същата е постъпила в полза на адвоката по банков път, в брой или по друг начин, за да възникне задължението за насрещната страна да я възстанови в полза на евентуално сторилия такива разноси ЕТ. Тази съществена липса сочи, че този документ заместващ договор за правна защита и съдействие няма безспорна доказателствена сила, като надлежно оформена писмена разписка за евентуално извършеното и твърдяно плащане по смисъла на т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г. на Върховен касационен съд, ОСГТК, доколкото чл. 144 от АПК препраща изрично към разпоредбите на ГПК относно разноските. В този аспект според съда не се доказва изобщо факта на плащането, респ. че разноските действително са извършени от жалбоподателя, за да му бъдат възстановявани.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 вр. с чл. 58д, т. 1 от ЗАНН и на основание чл. 81, ал. 3 вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, съдът

ДЕШИ.

П Е Ш И.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 429758-F 475593/16.04.2019 г., издадено от Директор на офис (дирекция) за обслужване - К..... в ТД на НАП С.... с което на основание чл. 179, ал. 1 от ЗДДС на ЕТ „К..... В..... - Е..... И.....“, с ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. Д....., ул. „Х.....“ №., общ. Д....., обл. К....., представлявано от собственика К..... В..... П..... от гр. Д....., ул. „Х.....“ №., общ. Д....., обл. К..... е наложена „имуществена санкция“ в размер на 500.00 (петстотин) лв. за нарушение на чл.125, ал.5 във вр. с ал. 1 от ЗДДС, като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО**.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд - К....., на основанията предвидени в НПК и по реда на Глава дванадесета от АПК.

Съдия при Районен съд – Д.....: _____